

Sygn. akt VIII C 1320/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko J. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1320/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 26 kwietnia 2013 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od J. J. kwoty 9.961,56 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 4.291,93 zł, a z ustawowymi odsetkami od pozostałej części kwoty dochodzonej pozwem, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzone pozwem roszczenie wynika z umowy nr (...) zawartej w dniu 12 lipca 2006 r. przez pozwaną z (...) Bank S.A. Wobec braku spłaty zadłużenia umowa została wypowiedziana, a w dniu 8 marca 2012 r. poprzedni wierzyciel zbył wierzycielność przysługującą wobec pozwanej na rzecz powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 4.291,93 zł tytułem należności głównej, 3.549,86 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, 28 zł tytułem kosztów poniesionych przez poprzedniego wierzyciela, 570,08 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 362,16 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela oraz 1.159,53 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od dnia 1 marca 2012 r. do dnia wniesienia pozwu.

(pozew k. 3- 5)

Nakazem zapłaty z dnia 27 maja 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 6)

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożyła pozwana wnosząc o oddalenie powództwa i zarzucając naruszenie prawa materialnego i procesowego.

(sprzeciw k. 13 v.)

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu.

(postanowienie k. 21)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda poparł powództwo w całości.

(odpowiedź na sprzeciw k. 70)

W piśmie z dnia 13 grudnia 2018 r. pozwana ponownie wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Poza tym pozwana zarzuciła stronie powodowej, że nie przedstawiła dowodów na istnienie zobowiązania.

(pismo pozwanej k. 78- 79)

W piśmie z dnia 21 czerwca 2019 r. pełnomocnik powoda odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia wskazał, że bieg terminu należy liczyć od dnia 15 lipca 2011 r., czyli od ostatecznego terminu spłaty kredytu. Tymczasem powództwo zostało wytoczone w dniu 26 kwietnia 2013 r., czyli przed upływem 3 letniego okresu przedawnienia.

(pismo powoda k. 81)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie, przy czym na rozprawie w dniu 1 lipca 2019 r. pozwana zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości.

(protokół rozprawy k. 85)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lipca 2006 r. J. J. zawarła z (...) Bank S.A. w K. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), na podstawie której bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 5.363,94 zł ze spłatą do dnia 15 lipca 2011 r. (umowa kredytu k. 60- 62)

Pismem z dnia 15 maja 2008 r. (...) Bank S.A. wypowiedział zawartą w dniu 12 lipca 2006 r. umowę kredytu nr (...) z powodu powstania zaległości w spłacie kredytu, z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

(wypowiedzenie umowy kredytu k. 64)

W dniu 15 września 2009 r. (...) Bank S.A. w K. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym stwierdził, że zadłużenie J. J. z tytułu zawartej w dniu 12 lipca 2006 r. umowy kredytu gotówkowego nr (...) wynosi 5.964,73 zł.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 65)

W dniu 8 marca 2012 r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. umowę o przelew wierzytelności.

(umowa przelewu wierzytelności k. 34- 36)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od J. J. kwoty 9.961,56 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 4.291,93 zł, a z ustawowymi odsetkami od pozostałej części kwoty dochodzonej pozwem, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z umowy nr (...) zawartej w dniu 12 lipca 2006 r. przez pozwaną z (...) Bank S.A. w K.. Pozwana wnosząc o oddalenie zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości, jak również podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do J. J. wynikająca z umowy nr (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie udowodnił, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) Bank S.A. w K.. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa co prawda nie wyjaśniła z jakiego rodzaju umowy bankowej pochodzi dochodzona pozwem wierzytelność, ale wyraźnie wskazała, że „wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z braku zapłaty z tytułu umowy nr (...) z dnia 12 lipca 2006 r. Ten sam nr umowy został wskazany w zawiadomieniu o przelewie z dnia 8 marca 2012 r. (karta 58). Dokładne oznaczenie nr umowy bankowej w uzasadnieniu pozwu jasno wskazuje, że strona powodowa dochodziła zapłaty z tytułu umowy nr (...) z dnia 12 lipca 2006 r. Co prawda powód przedstawił zawartą w dniu 8 marca 2012 r. z (...) Bank S.A. w W. umowę o przelew wierzytelności, a także załącznik do umowy. Jednak jako nr umowy w załączniku wskazano pod pozycją „produkt” inny nr niż ten wskazany w uzasadnieniu pozwu, a mianowicie (...) (karta 39). W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. A.. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. (...), 2012; T. Ż. i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. T. A. 1-366. Lex, 2013; B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. A.. S. P.. (...) -148).

Zasadności żądania pozwu nie dowodzi również załączone przez powoda zaświadczenie wystawione przez (...) Bank S.A. w W. w dniu 8 marca 2012 r. Tego rodzaju dokument nie może stanowić i nie stanowi dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady jak i co do wysokości). Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że osoba pod nim podpisana złożyła oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

Poza tym strona powodowa nie wykazała zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Powód nie przedstawił żadnego dowodu zawarcia pomiędzy J. J., a (...) Bank S.A. w K. umowy o nr (...) z dnia 12 lipca 2006 r. Strona powodowa poprzestała jedynie na złożeniu umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego zawartego, co prawda tego samego dnia, ale o zupełnie innym nr- (...). Również wypowiedzenie umowy kredytu oraz bankowy tytuł egzekucyjny dotyczyły umowy kredytu gotówkowego o nr (...), a nie o nr wskazanym w pozwie, czyli (...). Tymczasem jak już była o tym mowa powyżej, pozwana wnosząc o oddalenie zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady, jak i wysokości. Można ponownie przypomnieć, że to na powodzie w myśl przepisu art. 6 k.c., spoczywał ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego, z którego wywodził skutki prawne. W związku z tym to powód powinien udowodnić, że J. J. zawarła z (...) Bank S.A. w K. umowę o nr (...) z dnia 12 lipca 2006 r. Tymczasem powód poprzestał na złożeniu umowy kredytu gotówkowego o nr (...), wypowiedzenia tej umowy kredytu oraz bankowy tytuł egzekucyjny również dotyczący wymienionej umowy.

Nawet gdyby przyjąć, że faktyczną podstawą żądania pozwu jest umowa kredytu gotówkowego o nr (...), a nie umowa o nr (...), na co może wskazywać treść pisma pełn. powoda z 21 czerwca 2019 r., to żądanie zgłoszone przez stronę powodową także podlegałoby oddaleniu. Również w takim przypadku należałoby uznać, że strona powodowa nie wykazała swojej legitymacji czynnej, gdyż z załącznika do umowy o przelew wierzytelności zawartej w dniu 8 marca 2012 r. z (...) Bank S.A. w W. wynika, że przedmiotem cesji była umowa o nr (...).

Poza tym ewentualne roszczenia wynikające z umowy kredytu gotówkowego o nr (...) należałoby uznać za przedawnione. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zobowiązanie wynikające z umowy kredytu gotówkowego o nr (...), jako pochodzące z umowy udzielonej przez bank, jest świadczeniem związanym z prowadzeniem przez pierwotnego wierzyciela działalności gospodarczej. W myśl art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Należy zauważyć, że strona powodowa nie wskazała w uzasadnieniu pozwu daty wymagalności roszczenia. Z umowy kredytu gotówkowego o nr (...) wynika, że kwota kredytu miała zostać spłacona do dnia 15 lipca 2011 r. Taką datę wskazał również pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 21 czerwca 2019 r., zapominając najwyraźniej, że wcześniej złożył pismo z dnia 15 maja 2008 r. zawierające wypowiedzenie umowy kredytu gotówkowego o nr (...). Biorąc pod uwagę, że okres wypowiedzenia trwał 30 dni licząc od dnia doręczenia wypowiedzenia, można przyjąć, że roszczenie stało się wymagalne najpóźniej od końca lipca 2008 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone w dniu 26 kwietnia 2013 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

Podkreślenia wymaga również, że strona powodowa nie wykazała, aby doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy kredytu gotówkowego o nr (...). Co prawda powód przedstawił wystawiony w dniu 15 września 2009 r. przez (...) Bank S.A. w K. bankowy tytuł egzekucyjny, w którym pierwotny wierzyciel stwierdził zadłużenie pozwanej z tytułu zawartej umowy kredytu gotówkowego o nr (...). Jednak należy stwierdzić, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiłoby tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Podkreślić należy, iż wyżej wymieniony wyrok SN stanowi zapoczątkowanie linii orzeczniczej, łagodzącej kryteria przedawnienia w obrocie konsumenckim. Orzeczenie to dotyczyło skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystają

ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw (...) (w tym również dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Na marginesie można jeszcze zauważyć, że strona powodowa nie wykazała, aby pierwotny wierzyciel faktycznie wystąpił do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.